

ved den indledede Forretning. Hertil sigter Ændringsforslaget Nr. 43.

Ændring Nr. 46 er en nøjere Udformning af Tanken i § 22; den giver detaljerede Regler for, hvorledes Forholdet skal afvikles, naar en Del af de Kirketiendejere i et Sogn, der tillige ere Tiendeydere, ønske at bevare deres Forhold til Kirken (Ejendomsret og Vedligeholdelsespligt). 2det Stykke af Ændringen behandler det samme Spørgsmaal i de Tilfælde, hvor Kirketienden kun delvis ejes af Tiendeyderne.

Flertallet har tiltraadt Ændringsforslaget Nr. 48, der lægger Tiendebankens Ledelse ind under Finansministeren og lader Statskassen direkte udrede Bankens Administrationsudgifter. Samtidig bortfalder § 24 i det oprindelige Tiendeforslag.

Under Nr. 58 foreslaar Flertallet at fastsætte Honoraret for Tiendekommissionens Medlemmer til 4,000 Kr. aarlig i Stedet for at overlade Honorarets Fastsættelse til Ministeren.

Saa vel paa Bornholm som andet Steds gives der rimeligvis Afgifter, der efter deres Oprindelse og Beskaffenhed maa regnes for Tiende, men hvis Anvendelse i Tidens Løb er undergaaet saadan Forandring, at Afgiftens Karakter er bleven tilsløret. Udvalget tiltræder Tanken om, at det bliver Tiendekommissærerne, der — under Appel til Tiendekommissionen — afgøre i hvert enkelt Tilfælde, om en Afgift af fast Ejendom efter sin Oprindelse og Beskaffenhed er en Tiende.

Udvalget har drøftet Spørgsmaalet om de Ejeres Stilling, der selv eje Tienden paa deres Ejendomme. Det erkendes af en Del af Udvalgets Medlemmer, at meget taler for, at Loven tog noget mere Hensyn til dem, end efter § 1, 2det Stykke. Adskillige af dem have maaske for ikke mange Aar siden købt deres Tiende til en Pris, der omtrent svarer til dens fulde Kapitalværdi. Men da Spørgsmaalet er vanskeligt at løse paa en rationel Maade, og da det maa erkendes, at Ejeren vil faa Fordel af Afløsningen af Forpligtelsen til Kirkernes Vedligeholdelse (§ 22) og de fleste af dem af

Afløsningen af Pantegæld og Realbyrder, der maatte hvile paa de indkøbte Tiender, har Flertallet intet Ændringsforslag stillet hertil.

Et *Mindremaal* (Danneskjold-Samsøe, Hage, P. G. C. Jensen, Johnsen, Juul-Rysensteen, Pagh og Tolderlund) bemærker følgende:

Lovforslaget gaar ud paa, at *Tiendeejerne* skulle have 25 *Gange* et Aars Tiende — beregnet efter Gennemsnitskapitelstaksterne for 1892 til 1901 — som Vederlag for Tiendens Afløsning. Heraf skulle *Tiendeyderne* betale 18 *Gange* et Aars Tiende, medens Staten tilskyder 7 *Gange* det nævnte Gennemsnitsbeløb. *Ejerne* skulle dog ikke have kontante Penge, men Obligationer, udstedte af en foreslaet *Tiendeafløsningsbank*. Paa den anden Side skulle *Yderne* ej heller indbetale Afløsningssummen (18 *Gange* Tienden) kontant, men forrente og afdrage denne ved en *halvvaarlig Ydelse af 2 $\frac{1}{4}$ pCt.* af det oprindelige Beløb, hvoraf *højst 2 pCt.* beregnes som Rente. Denne Ydelse skal indbetales til Banken, som ved Hjælp deraf udreder Renter af sine Obligationer til Tiendeejerne og amortiserer disse.

Ved Siden heraf er det imidlertid Lovforslagets Forudsætning, at der, saa snart Lejlighed dertil frembyder sig, skal foretages Konvertering, o: *Rentenedsættelse*, af de af Banken til Tiendeejerne udstedte Obligationer, og at den derved indvundne Fordel skal komme *Tiendeyderne* til gode, ikke ved Nedsættelse af den fornævnte halvvaarlige Ydelse, men derved, at det sparede Rentebeløb anvendes til ekstraordinær Indfrielse af Bankobligationer. Det er nemlig tillige foreslaet, at den aarlige Ydelse af Afløsningssummerne skal ophøre, saa snart alle Bankens Obligationer ere indløste. Paa denne Maade er det fremdeles Lovforslagets Hensigt at bidrage til at udjævne den Ulighed, som opstaar derved, at Afløsning ikke kan finde Sted for alle Tiendeyderne paa en Gang, men først efterhaanden som Afløsningsforretningerne